

Siirtolaiset veivät Kalevalan mukanaan maailmalle

Olavi Koivukangas

110 vuotta Kalevan Ritarien perustamisesta

*”Vaana kaikki Väinölän lapset
Jo eksyi toisistaan
Kuin tuulispäässä hapset.
Ne kaikk’ on irrallaan.”*

Suomesta on lähtenyt yli miljoona siirtolaista eri puolille maailmaa, erityisesti Yhdysvaltoihin ja Ruotsiin. Ennen toista maailmansotaa muutti 400 000 suomalaista, pääasiassa Yhdysvaltoihin. Mukanaan he veivät äidinkieltään ja suomalaisen kulttuurin. Siirtolaisen matkalaukussa oli usein raamattu ja ehkä myös kansalliseepoksemme Kaleva ruisleivän ja voirasian välissä. Vuosien kuluessa siirtolaiset omaksuivat valtaväestön kielen ja kulttuuria yksilöllisellä nopeudella.

On Kalevala on mennyt maailmalle ominkin jaloin. Henry Longfellow oli tutustunut Euroopan matkallaan Kalevalaan, ja se oli hänen esikuvanaan v. 1855 valmistuneessa intiaanieppoksessa The Song of Hiawatha. J.R.R. Tolkienille Kalevala oli tärkeä inspiraation lähde hänen luodessaan Taru sormusten herrasta –saagansa. Kalevala on useimmalle kielille käännetty suomalainen kirja, kaikkiaan 61 kielelle, viimeksi portugaliksi.

Salaseurojen maa

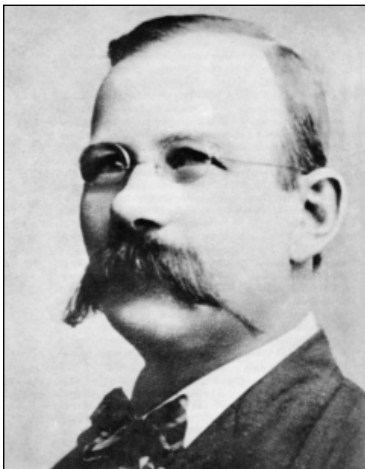
Yhdysvallat on siirtolaisten asuttama maa, ja eurooppalaisen väestön levitessä kohti länttä oli useinkin naapurien ja ystävien apu tarpeen ja välttämätöntä vaikeuksien voittamiseksi. Veljeyden ja keskinäisen avustuksen pohjalle perustetut salaseurat olivat Amerikassa hyvin suosittuja, erityisesti miesten mutta myös naisten keskuudessa. Vanhimpaan salaseuraan, vapaamuurareihin, arvioitiin v. 1921 kuuluneen yli kaksi miljoonaa jäsentä. Lähes yhtä suuri oli Odd Fellowien jäsenmää-

rä. Muista salaseuroista mainittakoon Kolumbuksen Ritarit, Woodmen- ja Makkabee-seurat.

Nämä vanhimmat seurat olivat puhtaita veljeys- ja avustusseuroja. Suomalaisia on kuulunut kaikkiin suurimpiin Amerikassa toimiviin salaseuroihin. Myös suomalaisten perustamat raittiusseurat olivat alkuaikoina salaseurojen luonteisia. Ne olivat kehittyneet goodtemplar-liitosta, johon ensimmäiset suomalaisten seurat olivat yhdistyneet. Myöhemmin raittiusseuroista tuli avoimempia, mutta sisäiseltä järjestykseltään ne erosivat Suomen raittiusseuroista.

Kalevan Ritarit

Varsinainen ja kiinteä oma salaseura syntyi amerikkasuomalaisten keskuudessa, kun Kalevan ritarikunta perustettiin v. 1898. Sen perustaja oli Oulussa v. 1865 syntynyt Johannes Oxelstein, joka v. 1885 aloitti opiskelut Helsingin yliopistossa, mutta jo kaksi vuotta myöhemmin hän lähti Amerikkaan. Töitä löytyi Towerin kaivoksessa Minnesotassa. Mutta kaivotyö ei miellyttänyt häntä, ja nuoren vaimonsa Sofian kanssa hän suuntasi Beltiin Montanaan ja ryhtyi liikealalle. Hänen nuorempi veljensä Alekski asui sillä. Veljensä esimerkkiä seuraten myös John ja Sofia muuttivat sukunimensä Stoneksi. Täällä Beltin kaupungissa John Stone alkoi huolestua maanmiestensä elämästä ja olosuhteista, ja hän halusi tehdä jotakin heidän hyväkseen. Pari vuotta hän pohti asiaa kunnes kertoi ystävilleen ajatuksesta aloittaa veljeysseura ja kysyi halusivatko he auttaa häntä. Ystävät kiinnostuivat asiasta, ja toukokuussa 1898 voitiin perustaa seura. Hämmästyttävää oli, että seura sai paljon vastustusta. Sekin lienee Suomesta vietyä kulttuuriperintöä. Mutta sisulla John Stone voitti vastuksen, ja ritarikunta kasvoi hämmästyttävällä vauhdilla. Kansallisesti valveutunut ja korkeiden ihanteiden mies John Stone kuoli Virginiassa Minnesotassa v. 1946.

John Stone (1865–1946) Kalevan Ritarien ja Naisten perustaja.

Kalevan ritarikunta perustettiin veljeyttä ja keskinäistä auttamista varten kuten yleensä tällaiset salaseurat. Seuran ohjesääntönä ja peruskirjana olivat sekä Raamattu että Kalevala. Erityisenä pyrkimyksenä oli suomalaisen kansallistunteen edistäminen. Tarkoituksena oli veljesvihan, vainon, sorron ja kateuden hävittäminen suomalaisten keskuudessa. Todettiin myös, että Kalevan ritarikunta oli suvaitsevainen järjestö, johon kuului erilaisen maailmankatsomuksen omaavia jäseniä. Tavoitteena oli olla yksimielisiä suurissa asioissa ja suvaitsevia pienissä.

Kalevan ritarikunta, jota nimettiin myös Kalevaisten järjestöksi, jakaantui kahteen ryhmään, Ka-

levan Ritareihin ja Kalevan Naisiin, ja yhdessä ne muodostivat ”Ladies and Knights of Kalevala”. Ritarien ylin johtokunta oli Ylin Maja ja naisten vastaava johtokunta oli Ylin Tupa. Ritarien paikalliset yhdistykset olivat Majoja ja naisten Tupia, Ensimmäinen näistä oli John Stonen Pellervoisen Maja 1, Belt, Montana. Kalevan Naiset aloittivat toimintansa v. 1904, kun John Stonen toimesta perustettiin Red Loggessa Montanassa Mielikin Tupa 1. Esimerkkeinä myöhemmin perustetuista yhdistyksistä mainittakoon Metsolan Maja, Annikin Tupa, Wäinämöisen Maja, Aallotaren Tupa jne. Jäsenillä oli kokouksissa nauhansa ja merkkinsä, jopa omat kalevalaiset pukunsa, johon kuuluu takkia kiinnipitävä solki, vyö, miekka ja lakki työttöineen.

Kalevan Ritareilla ja Naisilla on ollut, ja on edelleenkin, suuri merkitys suomalaisen kansallishengen vaalimisessa siirtolaisten keskuudessa. Kokousten yhteydessä järjestettiin usein kehittäviä keskusteluja tai pidettiin puheita ja luentoja, jotka ”olivat omiaan kasvattamaan ja kohottamaan mieliä ja teroittamaan sekä kansallisia että yksityisiä velvollisuuksia”. Esiintyjät olivat usein seuraan kuulumattomia. Tarkoituksenmukaista suomalaista valistuskirjallisuutta hankittiin jäsenten luettavaksi, ja kerran vuodessa ilmestyi Kalevainen-niminen juhlaulkaisu. Eräiden majojen yhteyteen perustettiin nuorisoliittoja, joiden tarkoituksena oli tutustuttaa Amerikassa syntyneitä suomalaista nuorisoa Suomen historiaan, kirjallisuuteen ja heimoushenkeen. Jäsenien vaaliminen sairauden ja puutteen aikoina kuului jäsenten ensimmäisiin velvollisuuksiin. Hoitoa hankittiin vähävarai-

sille ja kustannukset otettiin joko yhdistyksen kassasta tai kerättiin jäseniltä. Toiminta tapahtui suurelta osin hiljaisesti, olihan yhdistys salaseura. Ja yleisesti myönnetään, että tulokset ovat olleet hyviä. Siirtolaisten keskuudessa on ollut paljon apua tarvitsevia ihmisiä.

Onpa Kalevan Ritarien avustustoiminta on ulottunut Suomeen saakka. Esimerkiksi Suomen Koteja Kodittomille -yhdistys on saanut avustusta, jota on kerätty ritarikunnan järjestämien juhlien tuloista. Turun näkökulmasta voidaan mainita myös Kalevan Ritarien osuus varojen keräämiseen Turun yliopistolle sen perustamisvaiheissa itenäisyytemme alkuvuosina.

Kun muistetaan, miten vahvaa sosialismin kannatus oli amerikkalais-suomalaisten keskuudessa, niin Kalevan Ritareja voidaan pitää oikeistolaisesti ja suomalais-kansallisesti ajatelleiden ihmisten järjestönä. John Stone ja hänen toverinsa olivat saaneet vaikutteita suomalaiskansallisesta romantiikasta, joka kautta 1890-luvun, imi aatteita suomalaiskansallisesta romantiikasta. Sen johtavien kirjailijoiden ja runoilijoiden, Juhani Ahon, Ilmari Kiannon, Larin-Kyöstin ja usean muun teoksia oli kaikissa amerikansuomalaisissa raittiusseurojen kirjastoissa. Kun tämä romantiikka Suomessa kanavoitui aktiiviseen vastarintaan venäläistä sortoa vastaan, suuntautui se amerikkalaisissa oloissa Suomen muinaisen kulttuurin ihailuun.

Kalevan Ritarien ideologian voimaa osoittaa sen toimiminen vielä 110 vuotta perustamisensa jälkeen. Amerikassa syntyneet sukupolvet ovat kokeneet sen tärkeäksi yhdyssiteeksi Suomeen ja sen kalevaiseen perintöön.

Kalevan pääkatu, taustalla komea kirkko.

Myös suomenruotsalaisten keskuudessa Yhdysvalloissa alkoi vaikeuksiin joutuneiden maanmiesten avustaminen ja raittiustoiminta 1900-luvun alussa. Vuonna 1920 nämä kaksi seuraa yhtyivät ja muodostivat Runebergordenin, Order of Runeberg. Sitä voidaan perustellusti pitää Kalevan Ritarien sisarjärjestönä.

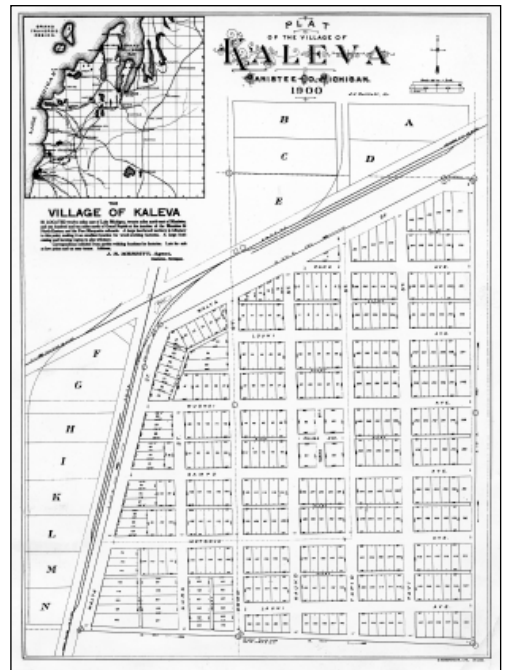
Kalevaiset paikannimet

Vuonna 1900 tulivat ensimmäiset suomalaiset Kalevaan Michiganiin. Tien heille viitto Brooklynissä ilmestynyt sanomalehti ”Siirtolainen”, jonka liikkeenjohtaja Kälviältä kotoisin ollut Jaakko Saari toimi maitten myyjänä ja uudisasutuksen järjestäjänä. Rautatieyhtiöt olivat hakkauttaneet Ala-Michanin metsät, ja alue näytti erämaalta isoine kantoineen ja risuläjineen. New York National Land Association lähetti tarkastamaan aluetta brooklyniläisen sanomalehtimiehen Jacob E. Saaren, joka näki paikkakunnan mahdollisuudet. Rautatieaseman nimi Manistee Crossing muutettiin hänen toimestaan Kalevaksi, ja v. 1899 Saari alkoi ilmoitella Kalevaa suomalaisissa julkaisuissa kiittäen sitä viljavaksi maaksi, jota oli saatavilla viidellä dollarilla eekkeri. Tiedusteluja tuli joka ilmansuunnalta, ja kevästä 1900 piti Saari eli ”Siirtolaisen Jaska” toimistoaan paikkakunnalla Manisteessa. Vuonna 1901 Siirtolainen-lehti siirrettiin New Yorkista Kalevaan. Jaakko Saaren kerrotaan palanneen Suomeen varakaana miehenä.

Ensimmäisenä Kalevaan tuli huhtikuussa 1900 raahelainen John Haaksiluoto vaimonsa kanssa Jersey Citystä. Haksluoto-suku asuu edelleenkin paikkakunnalla. Alkoi kansainvaellus, jonka kaltaista ei ole toista amerikansuomalaisten maanviljelyshistoriassa. Ja lähes kaikki olivat perheellisiä miehiä, erityisesti Kuparisaarelta, Marquettesta, Detroitista Wyomingista jne. Myös Kanadan puolelta oli tulijoita. Kalevasta kasvoi nopeasti suomalaisten suurin ja yhtenäisin maanviljelysasutus. Maatiloja oli yli 200 ja koko väkiluku yli 1000 henkeä. Tämä laaja alue oli jaettuna useisiin kyliin ja postikeskuksiin. Suuri osa asukkaista oli Pohjanmaalta, kuten kylien nimet, Ylistaronkylä, Wiitalan kylä, Joupinkylä jne. osoittavat. Mutta alku oli vaikeata uudisasukaille. Kesät olivat kuivat, eikä maakaan ollut niin viljavaa kuin ilmoituksessa oli

kerrottu. Maanviljelyksen ja karjatalouden ohella viljeltiin erityisesti kurkkuja ja salkopapuja. Vuonna 1902 perustettiin raittiusseura ”Kalevatar”, ja vuonna 1913 seurakunta rakensi kirkon, joka kauan oli uljaimman amerikansuomalaisen kirkon maineessa. Toiseen maailmasotaan asti suomi oli Kalevan valtakieli, mutta 1950-luvul-

Kalevan kylän suomalaisasutuksen kartta.

Matti Kurikka Sointulassa aateveljiensä keskellä.

ta lähtien alkoi Kalevakin amerikkalaistua.

Kovin monia muita Kalevalanimitöön liittyviä paikannimiä ei suomalaisalueilla ole. Suomalaisen tullessa Yhdysvaltoihin paikkakunnilla oli jo vakiintuneet nimet. Vain maaseudulla voitiin antaa uusia kylän nimiä, ja silloinkin ne nimettiin usein joko Suomeksi, Finlandiksi tai kotipaikkakunnan mukaan, kuten Oulu, Vaasa jne. Dakotassa oli Savon vanha suomalaisasutus vuodesta 1882.

Myös Minesotassa on Kalevalaniniminen paikkakunta, ja se on Carlton Countin vanhimpia suomalaisasutuksia, tärkeimpinä postikeskuksina Kettle River ja Moose Lake. Vuonna 1918 alueella oli raivoisa tulipalo. Michiganinssa Saukkojärven rannalla on Tapiola-niminen suomalaisasutus, joka sai alkunsa v. 1900, sen naapurikylä on Elo.

Matti Kurikan Kalevan kansa

Siirtolaisuus Suomesta saavutti huippunsa 1800- ja 1900 lukujen

vaihteessa. Valtavirta suuntautui Pohjois-Amerikkaan ja vain rippeitä muihin maanosiin. Hyvien ansioiden ohella yhtenä synä siirtolaisuuteen olivat Suomen poliittiset olot ja Venäjän taholta koettu sortotoimet. Syntyi ajatuksia, että ”uusi ja uljas Suomi” voitaisiin rakentaa jossakin kaukaisessa ja lämpimässä maassa.

Suomen työväenliikkeen kiistelty johtohahmo Matti Kurikka perusti Helsingissä toukokuussa 1899 Kalevan Kansa -yhdistyksen tavoitteena yhteisö, jossa työt, ruokailut, asuminen ja opinnot olisivat yhteisiä. Myös Suomessa tunnettiin mielenkiintoa Australiaa kohtaan, olihan siellä Queenslandin siirtokunnassa työväenpuolue vallassa. Pohjoismaalaisille maatyömiehille ja palvelustyöille luvattiin ilmainen matka Lontoosta Queenslandiin. Ensimmäiseen Kurikan koollekutsumaan kokoukseen Helsingissä osallistui 800 henkeä. Elokuussa 1899 Matti Kurikka lähti pienen joukon kanssa Queenslandiin luomaan edellytyksiä pääjoukon saapumiselle. Saa-

vuttuaan Brisbaneen hän kertoi aikomuksenaan olevan perustaa yhteistoiminnallinen maanviljelysjärjestelmä. Hän oli täynnä uskoa ja toivoa tulevaisuuteen.

Matkustajaluetteloiden mukaan kaikkiaan 175 suomalaista saapui Australiaan niiden 10 kuukauden aikana vuosina 1899–1900, jolloin suomalaisille myönnettiin ilmainen matka. Näistä ehkä puolet oli ”kurikkalaisia”. Yhtenä syynä avustuksen loppumiseen oli suomalaista tehdyt valitukset. He olivat ei-toivottua joukkoa, tyytymättömiä, röyhkeitä ja laiskoja. Brisbaneä suomalaisille annettiin rautatielippu eri puolille siirtokuntaa. Työtä löytyi sokeriviljelmillä ja rautateiden teossa. Kurikka itse työskenteli 20 miehen kanssa ratapölkkyjen teossa lähellä Chillagoeta, ja hän käytti nimeä Math. K. Club. Puoli tusinaa telttoja käsittävälle leirille, jossa lieinee ollut noin 50 suomalaista, oli annettu nimi El Dorado. Kurikan tarkoituksena oli kerätä rahaa ja ostaa maa-alue meren rannalta Kalevan Kansaa varten. Pian tulivat vaikeudet. Työ helteisessä säässä oli raskasta, ja Kurikka oli tehnyt huonoja urakoita. Monet nuoret miehet eivät olleet tottuneet raskaaseen työhön. Tyytymättömyys kasvoi ja monet lähtivät kiroten Kurikan ja hänen yhdyskuntansa. Matti Kurikan yritys perustaa Kalevan Kansa ihanneyhteisö kaatui alkuvaikeuksiin. Saatuaan matkalipun Kanadasta Kurikka lähti v. 1900 puolivälissä perustamaan paremmin menestyneen Sointulan Malcolm-saarelle Vancouveriin. Useat kannattajat seurasivat perästä, mutta osa asettui Nambouriin Brisbanen pohjoispuolelle viljelmään sokeriruokoa. Suomalaisen

Matti Kurikka värväämässä kannattajiaan Australiaan.

*”Kalevaiset kaukopursin
yli aaltojen ajoivat
tätä maata mahtamahan
rantoa rakentamahan
tänne pellot perkasivat
piilusivat pirtit uudet ”*

Muistomerkki pystytettiin paikalle, jossa v. 1638 jälkeen oli sijainnut Finland-niminen asutus.

Kalevala amerikanenglanniksi

Amerikansuomalaisten myöhemmästä Kalevala-harrastuksesta on vielä mainittava Turkuun v. 1980 Portland Oregonista palanneen konsuli John O. Virtasen ja hänen johtamansa Suomalais-Amerikkalaisen Kirjallisuusyhdistyksen toiminta Kalevalan kääntämiseksi amerikanenglanniksi 1980-luvulla. Suomen eduskunta myönsi määrärahan tähän tarkoitukseen. Käännöksen teki amerikansuomalainen Eino Friberg, ja Otavan toimesta teos *The Kalevala; Epic of the Finnish People* ilmestyi v. 1988.

Kalevala elää

Myös muualla kuin Yhdysvalloissa suomalaiset siirtolaiset ovat vaalineet Kalevala perinnettä. Esimerkiksi Tukholman Suomalainen Seura järjesti v. 1968 Kalevala-juhlan jossa juhlapuhujana oli professori Tauno Nurmela Turusta, ja Saksassa järjestettiin v. 1985 Kalevala-viikko. Kalevala-mytologia on ollut tärkeä osa myös viime vuosikymmenien siirtolaisemme matkaevästä ja kulttuuria

aluetta kutsuttiin Finburyksi, missä v. 1902–04 toimi *Erakko*-niminen seura, jolla oli käsinkirjoitettu lehti *Orpo*. Nambourin seudulla asuu edelleenkin Matti Kurikan aikalaisten jälkeläisiä.

Kalevan Kansan ideologia onnistui paremmin Kanadassa kuin Australiassa. Sointulan mielenkiintoisen historian käsittelyyn ei ole tässä mahdollisuutta paitsi lainaamalla Matti Kurikan Kalevan Kansan marssia:

*”Käy eespäin kansa Kalevan,
pois palkkaorjain luota!
Sun tiesi käypi vapauteen,
Ei orjuus onnea tuota.
Ken yhtyä voi entiseen,
Hän kompuroikoon ennallaan.
Ken vapautta kaihoaa,
meistä veljessuojan saa.”*

Mutta muutaman vuoden jälkeen Matti Kurikka joutui lähtemään Vancouverin Malcolm-saarella sijaitsevasta Sointulasta, ja hän perusti uuden yhteisön Sammon Ta-

kojat Fraserjoen varrelle. Sieltäkin Kurikalle tuli lähtö, mutta Sointulan tavoin tämäkin suomalaisasutus on säilynyt meidän päiviimme saakka. Matti Kurikka palasi Suomeen v. 1905 ja oli mukana suurlakon järjestelyissä. Vuonna 1908 Kurikka palasi Yhdysvaltoihin ja oli farmarina ja lehtimiehenä New Yorkissa kuolemaansa saakka v. 1915.

Kalevalaa 1930-luvulla

Vuonna 1935 amerikansuomalaiset juhlivat näyttävästi Kalevalan 100-vuotismuistoa. New Yorkissa pidetyssä pääjuhlassa sekä Yhdysvaltain että Suomen valtiot esittivät arvokkaat tervehdykset.

Myös v. 1938 vietetyssä Delaware-siirtokunnan 300-vuotisjuhlassa Kalevala oli keskeinen teema. Turusta kotoisin olleen kuvanveistäjä Väinö Aaltosen tekemään graniittiseen Delaware monumenttiin on kaiverrettu sekä suomeksi että englanniksi sanat:

uusilla asuinsijoilla. Kalevala on edelleenkin ulkosuomalaisten ja heidän jälkeläisten vahva henkinen napanuora Suomeen sekä sen muinaiseen tietäjään Väinämöiseen ja Sammon arvoitukseen.

Lähteet

Suomen Siirtolaisuuden Historia, osat 1–5, Siirtolaisuusinstituutti Turku 1996–2005.
 Iso Tietosanakirja, Otava, Helsinki 1935.
 Rafael Engelberg, Suomi ja Amerikan suomalaiset, Helsinki 1944.
 Matti Halminen, Sointula; Kalevan Kansan ja Kanadan suomalaisten historiaa, Mikkeli 1936.

Armas K.E. Holmio, Michiganin Suomalaisen Historia, Hancock Michigan 1967.
 S. Ilmonen, Amerikan Suomalaisen Historiaa, I – III, Hancock 1919, 1924, 1926.
 Akseli Järnefelt Rauanheimo, Meikäläisiä merten takana, Porvoo 1921.
 Kalevainen, Kalevan Ritarien vuosittainen juhlijulkaisu vuodesta 1913.
 Kaleva Manistee County Michigan, www.kalevami.com.
 The Kalevala; Epic of the Finnish People, Translated by Eino Friberg, Keuruu 1988.
 Anders Myhrman, Finlandssvenskar i Amerika, Helsingfors 1972; The Order of Runeberg –

An Historical Sketch, www.geneologia.fi/emi/art/article357e.htm.
 Old Friends – Strong Ties, Ed. Vilho Niitemaa, Jussi Saukkonen, Tauri Aaltio, Olavi Koivukangas, (USA:n 200-vuotisjuhla-kirja) Vaasa 1976.
 Uno Pore, Kalevalan arvoitus, Helsinki 1973.
 Vilho Reima, Muistelmia siirtolaistemme vaelluksista ja elämästä, Helsinki 1937.
 Alfons Ukkonen, A History of the Kaleva Knighthood the Knights of Kaleva, Beaverton Ontario 2002. Translated and updated from Kalevan Ritarikunnan ja Kalevan Ritarien historiaa 100 vuoden ajalta (1998).

Summary

110 years since the founding of the Knights of Kaleva

Before the Second World War nearly 400 000 Finns went to the North America, taking their Finnish language and culture along. Sometimes the Finnish national epic Kalevala accompanied the bible in the emigrant trunk. One of the emigrants was Johannes Oxelstein from Oulu, who arrived in the US in 1887. At first he worked in the mines of Tower, Minnesota, but being a university educated surveyor, mining did not please him. He and his young wife Sofia packed their belongings and moved to Belt, Montana where his brother Alex Stone had settled a few years earlier. John and Sofia changed their family name to Stone, and sought their outcome in trade.

In Belt John Stone became worried about the living circumstances of the Finnish miners and

workers. He wanted to establish a brotherhood, something like the Freemasons or Odd Fellows, to aid his fellow countrymen, to keep them away from bars and other temptations, but also to preserve the Finnish culture and language in the US.

With the help of close friends, he founded the fraternal society of the Knights of Kaleva or Kalevan Ritarit in 1898, having the character of a secret brotherhood inspired by the Kalevala Saga. Soon a corresponding women's organization, the Ladies of Kaleva was formed and it became part of the Kaleva Knighthood in 1904.

The foundation of the society was both Kalevala and the Bible. It was nationalistic and conservative, in contrast to the strong Finnish socialist movement in North

America. In spite of some opposition from groups who were suspicious of the kind of influence a closed fraternity might have on the Finnish immigrant community, it spread over North America with amazing speed. Eventually, sixty-one lodges in sixteen states, two Canadian provinces and three countries would be established.

110 years after the foundation, the Ladies and Knights of Kaleva still continues to be important for the preservation of the Finnish national spirit in North America. Often lectures and discussions have been held at the meetings in order to reinforce this task. The society has helped many Finns in need with donations. For the Finnish generations born in America, it has been an important link to Finland and its cultural Kalevala heritage.